

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Poenitentia Et Reversio Ad Dominum nostrum Iesum Christum, quæ facta est à Theophilo, Ecclesiæ Orientalis regionis, nomine Adana, œconomo. ex Simeone Metaphraste, auctore Eutychemo, huius Theophili ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

POENITENTIA ET REVERSIO AD
 Dominum nostrum Iesum Christum, quæ facta est
 Theophilo, Ecclesie Orientalis regionis, nomine
 Adana, œconomo. ex Simeone Meta
 phraste, auctore Eutychemo, huius
 Theophili ministro.

4. Februarij.
 Theophilus
 œconomus.

Eligitur Epi-
 scopus,

Humilitas
 eius,

Remouetur
 ab officio
 œconomi.

FVIT in Adana ciuitate vir quidam Theo-
 philus nomine, eius ecclesie œconomus
 qui cum multò tempore cum summa fugu-
 laris prudentiæ & eximie sanctitatis opinione,
 nec non & ciuium omnium gratulatione huius
 ecclesie res, ex voluntate Episcopi, administrat-
 set, in tantu eius apud populum creuit auctoritas
 vt communi omnium suffragio ipse in demortui
 Episcopi locum eligeretur. Quam ille dignitatẽ
 summa animi contentione à se repellere conatus
 est. Cum autẽ Metropolitanus ad muneris digni-
 tatem luscipiendam constanter eum hortaretur,
 ille toto in terram corpore prostratus, propter
 multiplicem peccatorum suorum rationẽ indi-
 gnum prorsus se clamauit. Victus tanta animi ei-
 us constantia Metropolitanus, alium continuo ea
 functione dignum substituit. Interea clam, quidã
 inuidiæ stimulis in Theophilũ agitati, dente ma-
 ledico nomen eius mordere, & falso apud Epif-
 copum traducere cœperunt, eoque tandem rem
 perduxerunt, vt Episcopus præcipiti consilio virũ
 sanctum œconomico exutum officio in ordinem
 redigeret. Qui summa animi tranquillitate igno-
 minie notam pro Christi amore ferens, quietã
 aliquamdiu domi suæ Deo vitam egit, donec hu-
 mani generis hostis inuidiæ & ambitionis flamma
 cor eius miserimẽ incenderet. Hac igitur peste

peste intemis medullis concepta. quid non facit miser Theophilus, quæ non consilia captat, quo possit voto potiri suo?

Erat in ea ciuitate homo quidam Hebræus, magicis artibus imbutus, qui nefariam Diabolo longo tempore operam nauauerat. Hunc intempetantis silentio, alienata iam mente, accessit Theophilus, & pedibus scelerati viri prouoluit, intemis precibus opem eius implorauit, tercio quoque verbo miserum se clamitans, quod non ferendis ab Episcopo probris affectus esset. Magus hortatur eum bono animo esset, conferret se domum suam lætus, altera se nocte eum ad patrum suum adducturum. Abijt domum summo delibutus gaudio miser. Redijt verò sequenti nocte; Tum magus, Primum (inquit) meminisse debes, ð Theophile, nihil tibi hic cum Christiana pietate commercij esse debere; Caue igitur ne crasis aliquando signum hic edas; deinde nullis prodigijs vel clamoribus animi constantiam dimittas. His dictis, repentè eum in medio cacodæmonum, cui tenebrarum princeps præsidebat, constitit. Qui simulata quadam vultus seueritate ad magum dixit; Quid hunc ad nos hominem Christi amore totum flagrantè introduci? Cui magus; Tuam imploraturus opem, ð princeps inuictissime, huc adducit. Tum princeps; Opem ego meam nemini vestri nostri, impartiri consueui, nisi qui se mihi fideles in seruitutem tradunt. Et magus conuersus ad Theophilum; Audis, inquit, quid facto opus sit, si voti cæpos fieri velis? Audio, inquit, Theophilus, & humi prostratus dæmoniorum principis pedes osculatus est. Tum iterum princeps; Gratum habeo hoc animi obsequium, sed volo scripto hoc ipsam confirmari. Datam igitur Christo virginis

Q 9 2 filio

Petit opem à mago.

Magus signum Crucis interdicit.

Sistit eum dæmoniorum principis.

Theophilus osculatur pedes dæmonis.

Negat Christum & matrem eius.

filio fidem rescinde, ipsamque virginem detestare. Quid faceret hac tam iniqua proposita confessione miser, qui mentem gerebat sceleris confessionis perturbatam? Paret ilico & aeternae perditionis suae chirographum sigillo ceraque muniti tradit impostori. Et sic laetitia magna exultans recedit.

Restituitur pristinae administrationi.

Sequenti autem die Episcopus non mediocri animi dolore, propter Theophilum ab officio remotum, consuetari coepit, adeo ut eum in amissum dignitatis locum restituerit: & supplicibus etiam verbis ab eo veniam postulauerit. Hac tam felici reru conuersione successuque gauisus Theophilus, ingentes suo Domino agere gratias sibi que gratulari coepit. At clemens & misericors Deus operum eius praecedentium, quibus pupillorum & viduarum inopia egregie conluerat, memor, non passus est tantis eum tenebris inuolutum funditus interire, sed benignitatis suae lucem ei ostendit, qua protinus tanquam a graui somno excitatus, lamentis & ieiunijs, assiduoque orationis studio totum se dedit, & crebris singultibus infelicem sortem suam deplorauit, & dementiam his ferè verbis damnauit. Hei me miserum, hei me infelicem. Siccinè iuuat infanis laboribus, cum vano stultissimoque mundi totius applausu, ad aeternae mortis properare periculum. Et quo dementiè dilapsus sum? Vixebatne aliquis me felicius, quando ab omni publice functionis administratione remotus, soli Deo seruebam? Et nunc quid faciam? ad quem ibo cuius opem implorabo?

Redit ad mentem.

Deplorat egregie cecitatem suam.

Cum hac lamentatione sceleris sui grauitate acerbè deplorasset, & abiecta omni spe venturi animo concidisset, venit ei tandem matris Dei in mentem

mentem, quanta nimirum benignitate afflictis subuenire soleat. Eam igitur animo confidenti, spe consequendæ veniæ adire constituit. Nec moram inani duri certaminis posita formidine, quadraginta diebus totidemque noctibus, in sacrosanctissimæ virginis templo ieiunij, vigilijs & albidis afflictionibus incumbere, nec ullam consolationem admittere, nisi aliquid diuinæ clementiæ signum habere mereretur. Et ecce noctis medio, Virgo Dei genitrix claritate tremenda, humanis se oculis conspiciendam præbens, asperis sanè verbis precantem aggreditur. Quæ, inquit, ô homo, hæc mentis tuæ impudentia, vt ore sacrilego perfidoque me interpellare audeas, qui tantis à filio meo affectus beneficijs, eum negare & demonibus postponere non veritus fuisti? Itanè verò? Huic ego tam perfido opem ferre, & scelerum veniam postulare ausa sim? quare desine mihi molestiam exhibere. Cui Theophilus maximo euilatu supplicans respondit; O vnicum humani generis refugium Virgo purissima, Virgo sanctissima, quæ me miserum æternæ mortis metu circumuentum despicias, sceleris mei grauitatē veniam quidem non mereri fateor, tuo tamen patrociniō fretus hanc nequaquam despero. Memento peccatoribus vnicum miseriarum suarum refugium, pœnitentiam nimirum, à Deo constitutam esse, quam ego totis animæ meæ medullis amplector, tu tantum misericordiæ mater, misere mihi filium tuum placatum redde.

Hac pia animi eius submissione flexa sanctissima virgo, voce eum blandissima confirmat, & ad firmissimam veniæ spem excitat. Deindè hortatur vt impio dæmonis, cui se tradiderat, cultu abiurato, Christum Dei filium confiteretur. Paret ille

Q 9 3

ille

Virginis Mariæ opē implorat, & pœnitentiæ operibus incumbit.

Virgo Maria durissimis eum verbis increpat.

Insignis Theophili confidentiæ erga Virgine Mariam.

Virgo Maria eum ad spem veniæ excitat.

ille, & fidei suæ professionem Apostolica auctoritate nobis traditam recitat, & horrida longiorum iunio membra terræ allidens, oculos in venerandam sanctissimæ Virginis effigiem intendit, ne prius à pectoris tunsione cessat, quam aliquod, instituta in Dei gratiam conscientia suæ, testimonium accipiat. Et ecce iterum Dei genitrix humani generis aduocata, apparens & obscuram tribulationis nubem ab eius corde præsentia sua discutiens, lachrymas & preces eius in Dei conspectum admittas esse testatur.

Hoc virginis responso vehementer exhilaratus est, non tamen ita ut non multo magis pernitentia defectiois chirographum cum angetur, pro quo instantius virginem precari cœpit. Et ut miraculo nihil deesset, certissimūq; diuinæ misericordie testē haberet, ecce tertio deinde die, conscriptam perfidia suæ chartam ab ipsa virgine in somnis accipit. Qua manē facta, in pectore suo inuenta, tanto & gaudio & timore correptus est, ut dissolutis membrorum compagibus, totus deficeret. Altero autem die, qui Dominicus erat, in frequenti fidelium congregatione cum charta Episcopum adiit, eamque, sacra sancti Euangelij lectione peracta, ad pedes eius proiectam exposuit cum ingenti lachrymarum vi postulans ut eā pro concione populo explicare dignaretur. Lore reā humi prostrato Theophilo, Episcopus luculenta sanè oratione sanctissimæ Virginis benignitatem & patrocinium, quo miser ille ab æternæ damnationis periculo ereptus erat, exposuit. Quomodo enim (inquit) hic Theophilus vel in spem veniæ aspirare, vel conscriptam propria manu perditionis suæ schedulam recipere potuisset, nisi singulari virginis sanctissimæ intercessione ad-

Intercessio-
ne Virginis
veniā mere-
tur.

Chartam à
B. virgine
recipit.

Matris Dei
eximia præ-
conia.

one adiutus fuisset? Finita verò oratione, nefariã chartam igni exurendam tradidit Episcopus, & in Dei gratiam restitutum Theophilum viuificis Christi sacramentis impartijt; & eccè eximius quidam decor, cum admirabili splendore conuocatus, in facie eius emicuit, qui populum, ad Dei misericordiã sublatis in cælum clamoribus celebrandam, mirifice excitauit.

Exurituz ab Episcopo charta. Facies eius splendore toruscat.

Postremò incredibili gaudio repletus Theophilus, mox à perceptis mysterijs, ad gloriosã Virginis templum, in quo salutem consequutus erat, rediens, leni protinus infirmitate correptus, triduo in oratione perseuerauit; quo exacto, rebus suis ritè dispositis, è corpore tanquam ex

Excedit à vita.

ergastulo quodam ad Dominum feliciter migravit. Ego Eutyechianus natus in ædibus huius beatissimi Theophili, & deindè Clericus huius Ecclesie, quò vidi oculis meis, & auribus audiui, scripsit & certò, ad Dei omnipotentis gloriam con-

Testatio auctoris de historia veritate.

VITA S. REMBERTI SECVNDI

Vide Cæl. Baron. in Notatio. Martyr Rõ. & Tom. 9. Annal.

archiepiscopi Bremensis. Successit autem sancto Anshario. Claruit sub Ludouico Pio Imperatore, & eius filijs. Accepitq; pallium à Nicolao primo, Pontif Rom. excessit è corpore Anno Domini 888.

CVM Ludouicus Pius ad sublimem imperij dignitatem Dei misericordia euectus esset, vt gratam accepti beneficiij memoriam Deo declararet, totis in eam ré viribus incubuit, vt quantis posset, maximis virtutù omnium incrementis ecclesiam illustraret. Cumq; assidua

4. Februarij.

Ludouici Pij studium erga ecclesias.